

עניג שבת

פרשת: הקת - בלק

כ"ט בסיון ה'תשע"א (01.07.2011) יוצא לאור ע"י העמותה להשרשת ערכים יהודיים לאומיים (שנה עשרים וחמש) עלון מס' 20 (1,043)

מועדי השבת הקת

ער"ש מוצ"ש

19.13	20.31	יום א
19.29	20.34	ת"א
19.22	20.35	חיפה
19.29	20.32	ב"ש
19.27	20.29	אילת

זמני היום והלימודים היומיים:

מסבת הקת - יום א	(אופק ת"א)
עלות השחר	3.46 - 3.50
זמן הנחת תפילין	4.16 - 4.20
הנץ החמה (מישור)	5.39 - 5.42
הנץ החמה (הנראה)	5.42 - 5.45
ס"ז ק"ש מג"א	8.15 - 8.18
הצות היום	12.45 - 12.46
מנחה גדולה	13.21 - 13.22
שקיעת החמה	19.50 - 19.51
צאת הכוכבים ב'	20.41 - 20.40

דף יומי: חולין ו - יב

מועדי השבת בלק

ער"ש מוצ"ש

19.13	20.30	יום א
19.28	20.32	ת"א
19.21	20.34	חיפה
19.29	20.31	ב"ש
19.27	20.28	אילת

זמני היום והלימודים היומיים:

מסבת בלק - יום א	(אופק ת"א)
עלות השחר	3.51 - 3.56
זמן הנחת תפילין	4.21 - 4.26
הנץ החמה (מישור)	5.42 - 5.45
הנץ החמה (הנראה)	5.46 - 5.49
ס"ז ק"ש מג"א	8.18 - 8.21
הצות היום	12.46 - 12.47
מנחה גדולה	13.22 - 13.22
שקיעת החמה	19.50 - 19.48
צאת הכוכבים ב'	20.40 - 20.38

דף יומי: חולין יג - ט

יו"ר העמותה והעורך עו"ד שמואל כהן
 כתובת: רח' בלוק 3, ת"א
 טל: 03-5234063, פקס: 03-5234054
 דוא"ל: smuladv@netvision.net.il
 דפוס: אקסטרה פרינט 50-54-50-1700

מלחמת תרבות

"על כן יאמר בספר מלחמות ה' את והב בסופה ואת הנחלים ארנון. ואשר הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב. ומשם בארה היא הבאר אשר אמר ה' למשה אסף את העם ואתנה להם מים" (במדבר כא' יד-טז). - אנו לא ידענו מהפסוקים בגלל איזו מלחמה נאמרה שירת הבאה. התורה רמזה בפסוקים אלו על מלחמה עתידית. התורה לא כתבה על מלחמה זו במפורש כיוון שרק החלה בזמן המדבר אך עיקרה תהא בעתיד בזמן הגאולה. חז"ל מספרים בגמרא שאמוריים התחבאו במערות שבהרים ותכננו לצאת ולהלחם בבני ישראל כשהם יעברו בעמק שבין הערים. ארון הקודש הלך לפני המחנה וישיר את הערים. הערים התקרבו זה לזה והאמוריים נמחצו במערות שבין הערים. דמם ניגר לנחל. שני מצורעים שלא יכלו להיות בתוך המחנה ראו דם שמבצבץ בין ההרים. הם הבינו איזה נס עשה הקב"ה לעם ישראל ובאו וסיפרו לכל המחנה. נשאל כמה שאלות על סיפור זה: מדוע דווקא האמוריים מבין שבעת עמי כנען ניסו להלחם בישראל? מדוע ארון הקודש הוא זה שהביא את הניצחון ולא מלחמתם של ישראל כמלחמת סיחון ועוג מדין וכו'?

מדוע אלו שזכו והבינו ראשונה את גדל הנס היו דווקא מצורעים? מדוע דווקא שני מצורעים? מסביר הרב קוק (עין א"ה ברכות ב' עמ' 246-247) שמלחמה זו עליה רמזו הפסוקים שונה משאר המלחמות. מדובר על מלחמה רוחנית-תרבותית. לכן הלוחם הראשי בה הוא ארון הקודש ולא הלוחמים יוצאי הצבא. ידוע בגמרא (מסכת שבת פרק ישיעי) שישנם דברים שאסורים משום "דרכי האמורי". הם לא איסורים המפורשים בתורה אלא מנהגים המנוגדים לטבע של עם ישראל ולרוחניותה של התורה. לאמורי שהתגורר בארץ ישראל היה סיגנון חיים ותרבות משלו. הם הרגישו בסכנה של כניסת עם ישראל לארץ ישראל הם הבינו שסיגנון החיים, המחשבה והתרבות עלולים להשתנות. הם לא רצו בכך. המלחמה לא הייתה על הכניסה המעשית של עם ישראל לארץ ישראל, המלחמה הייתה על הכנסת הרוח היהודית-הישראלית לארץ ישראל. כבר בזמן דוד המדבר החל המאבק. אך בעיקרו הוא מחכה לגאולה האחרונה - לימינו אלה, ולכן רק נרמז בתורה. שני המצורעים רומזים על שני "נגעים רוחניים" שעתידיים להתפשט באנושות ובעם ישראל בזמן כניסתם ארצה. הנגע האחד הוא נגע הספקנות והשני התאווונות. הם נרמזו במילים "את והב" - "את" משמעותה תוספת - לא ודאות מתוך דבקות אלוקית אלא ספקנות מתוך שקיעה חומרית. "הב" דומה למילה אהבה אך בחילוף ושינוי אותיות מילה זו רומזת על אהבות, חשק ותאווה שיופיעו בארץ ישראל בדורת אחרונים בצורות בהולות ובלתי מסודרות. המאבק בהתפשטותן אינו צבאי אלא רוחני. הארת התורה והאמונה, הארת הרוחניות של האמונה והקדושה תצליח להלחם בחולשות אלו. מי שחש את הסכנה הצופנת בחובה מלחמה זו היו דווקא המצורעים שכבר הושפעו מחולשות אלו, הם הבינו את גדל הישועה שבאה מההארה הרוחנית של התורה והם יכלו להסביר זאת לעם ישראל. על שמחת הישועה הרוחנית נאמרה שירת הבאר. כיום נלחמים בנו עמים רבים בצורות שונות מצורות צבאיות ועד תרבותיות, הם אינם משלימים עם קיומנו כעם ולא כעם יהודי עם תרבות רוחנית משלו. הרמז בפרשתנו מחזקנו לאחוז בהארה של התורה שעתידיה לנצח את כל הרוחות הזרות. לע"נ אימי מורתי ציפוריה דביר בת ר' משה הרב **יעקב דביר**, ר"מ בישיבת מדבריה כעדן, מצפה רמון

העלון מוקדש לזכר ולע"נ **נחום, בידור וגלילה אוסי ז"ל**. יהי זכרם ברוך!

העלון מוקדש לזכר ולע"נ **ר' יצחק דב בן צבי שלזינגר ז"ל** נפטר ב-ג' בתמוז תשס"ה. יהי זכרו ברוך!

על שום מה נענש משה רבנו בארוע הידוע כ"פרשת מי מריבה"? הנה השער לארץ ישראל, השנה היא השנה הארבעים, וכבר רואים את הארץ המובטחת, אולם התוכנית השתבשה ומרים, אחות משה ואהרן, מתה ועימה נעלמה הבאר שהתלוותה אל העם והרוותה את צימאונם. העם כדרכו בא אל משה בטענות ודרש שיפתור את הבעיה. הקב"ה הורה למשה לכנס את כל העם, לדבר אל הסלע שיוציא מים. משה חרג מההנחיות שקיבל ובמקום לדבר אל הסלע הוא הכה בו פעמיים בעזרת מטהו עד שמים רבים אכן ניגרו ממנו. בגין חטאו של משה נגזר עליו כי הוא לא יזכה להיכנס אל ארץ ישראל.

אז מה? ממתי סלע מוציא מים? וכי הוצאת מים מסלע לאחר הכאתו פחות מרשימה? קשה לרש"י. אלא, לדבריו, אם העם היו רואים שאפילו סלע פשוט דומם שומע לקולו של הקב"ה הדבר היה מעורר ומדרבן אותם גם כן למלא במדויק אחר חוקיו. הרמב"ן, לעומתו, פירש את הדברים באומרו כי חטאו של משה היה בכך שביטא חוסר סבלנות כלפי העם וכעס עליהם. ומוכיח מהכתוב: "ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע, ויאמרו להם שמעו-נא המרים המן-הסלע הזה נוציא לכם מים. וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמיים..." (כ, י-יא).

העם במצוקה, הקב"ה מבין אותו ולא כועס. כבר היו מקרים דומים בעבר של בקשת מים - ראה בפרשת בשלח, ושם משה לא כעס. מה נשתנה הפעם? מדוע הכעס וסערת הרגשות? מדוע חרג משה ממזגו הטוב וביטא לראשונה רגש שלילי. אם כן מתחדדת השאלה מדוע דווקא כאן כעס משה? נראה שמשה היה מתוסכל כי אחרי כל הארבעים שנה האלה נראה היה כי העם לא למד כלום.

רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, "סגורם של ישראל", טען כי ניתן להוכיח אדם מתוך הכרה שהוא מיסודו חיובי ורק המעשה שהוא עשה צריך תיקון, ולעומת זאת לא ניתן להוכיח את האדם מתוך תפיסה שהדברים השליליים שהוא עשה הם חלק אינטגרלי מאישיותו, שכן הוא רע מיסודו וחסר תקנה. משה באומרו "שמעו נא המורים" הפך את תוכחתו לזו מהסוג השני ושידר לעם שהוא רע וכי הרוע הזה הוא חלק בלתי נפרד ממנו. כאשר מוכיחים אדם וחושבים שהוא שלילי מיסודו מאבדים את הקשר עמו וממילא גם את המנהיגות.

ב"ס מפעל תפילין 7705 זיס 77

יצור בתי תפילין גסות מהודרות בכל הנוסחאות

בהשגחת הרב משה שאול קליין שליט"א מו"צ בבד"ץ דמרון הגד"ש ואזור שליט"א.

לפניה, להתיעצות ולהזמנה: 09-8870673

בדיקת תפילין ותיקונים במקום עורכים בדיקת מחשב למזוזות, פרשיות וכו'.

נופש כשר * שבתות חתן ואירועים * דילים מיוחדים לחו"ל

הרשמה לראש השנה וסוכות במכר בתי מלון כבר החלה

דורון גלעזר 052-5851115 AsiaTravel.co.il לשומרי מסורת E-mail: info@asiatravel.co.il 03-5256678

התערוכה פתוחה לקהל הרחב-ללא תשלום

קול שופר

יהוהוּת לבתי כנסת • ארונות קודש • כסאות פרוכות • הנצחה וזיכרון • לוחות מועדים ממוחשבים • תשמישי קדושה תיקי ס"ת • סת"ם • ספרי קודש • מוצרים בטכנולוגיה והלכה

עשרות פרסים יקרי ערך בהגרלה

לוח זמנים דיגיטלי-שעון זמנים • סידורים גדולים לש"י • סטים מחזורים פרוכות • סליחות • סטנדרים שולחניים • כרטיסות שבת • ספר הגבאי ועוד מוצרי ת"ק

דפי שופר 03-9678555 | להרשמה מוקדמת: sfr@bezeqint.net

יריד לבתי כנסת, מוסדות, ישיבות ומנציחים - תורמים

אולמי קינג דויד' ז'בוטינסקי 9 ב"ב יום שלישי כ"ד בתמוז תשע"א (26.7.11) בשעות 16:00 - 23:00

שבת ראש חודש פרשת חקת

מוציאים 2 ספרי תורה. בראשון קוראים לשבעה קוראים בפרשת חקת. בספר השני קוראים למפטיר בפרשת פנחס "וביום השבת" עד "ונסכו" (במדבר כה. ט-טו).

ההפטרה: "השמים כסאי" (ישעיהו טו, א).

לא אומרים אב הרחמים ולא מזכירים נשמות.

מוסף - "אתה יצרת"

במנחה לא אומרים צדקתך.

במנחה פרקי אבות: פרק ד'

זמן קידוש לבנה: מליל שלישי, ג' בתמוז ועד ליל ישישי י"ג בחודש.

כשמברך הברכה אינו פונה אל הלבנה, אלא פניו לכיוון התפילה ונותן עיניו בה ומברך, וכתב המגן אברהם (ס"ק ח), שיסתכל בה רק פעם אחת ואח"כ אסור להסתכל בלבנה.

ראש חודש / המאחר לבית הכנסת בהלל

המאחר לבית הכנסת והציבור עומדים בהלל, יאמר אותו תחילה ואח"כ יתפלל (משנה ברורה תכב, טו). כל זה בתנאי שאמר קודם ברכות התורה, ובתנאי שנותר זמן לקריאת שמע ותפילת שמונה עשרה. העומד בפסוקי דזמרה והגיעו ציבור להלל - יפסיק, ויאמר עם הציבור, אבל בלא ברכה (שם במשנה ברורה). המאחר ואמר הלל עם הציבור, ואחר כך נזדמן לו מנין שבו התפלל, רשאי לומר שוב הלל בלא ברכה.

שבת ראש חודש

בתפילה שחרית אומרים יעלה ויבוא. אחר התפילה חצי הלל.

לקריאת התורה מוציאים 2 ספרי תורה. אם אין אלא ספר אחד - יקראו בו הכל ולא יטלטלו ספר תורה ממקום אחר (יורה דעה ה, ב).

תפילת מוסף

מתפללים מוסף של שבת ושל ראש חודש, 'אתה יצרת' (במקום 'תיכנת שבת') (שולחן ערוך תכה, א). טעה ואמר 'תיכנת שבת' במקום 'אתה יצרת' - אם נזכר לפני שאמר את שם ה' שבחתימת הברכה, חוזר ל'אתה יצרת'; ואם נזכר לאחר שכבר הזכיר את שם ה', מסיים 'למדני חוקיך' ('ברוך אתה ה' למדני חוקיך') וחוזר ל'אתה יצרת'; ואם נזכר אחרי שהתחיל 'רצה' - כשיגיע ל'והשב את העבודה' מוסיף ואומר 'ונעשה לפניך חובותינו בקרבן מוסף יום ראש החודש הזה' וממשיך בברכת 'רצה' על הסדר; ואם נזכר אחרי חתימת הברכה 'המחזיר שכינתו לציון' לפני שפתח ב'מודים', אומר כנ"ל 'ונעשה לפניך חובותינו בקרבן מוסף יום ראש חודש הזה' וממשיך 'מודים' וכו'; ואם כבר התחיל 'מודים', כל עוד לא סיים תפילתו חוזר ל'אתה יצרת' ומתפלל על הסדר; ואם כבר סיים תפילתו, אפילו לא עקר רגליו אלא כבר אמר 'היו לרצון... צורי וגואלי' שלפני 'עושה שלום במרומיו' - חוזר ומתפלל תפילת מוסף של שבת וראש חודש (הגרש"ז אויערבאך).

אמר 'אתה יצרת' אך טעה בחתימת הברכה ואמר 'מקדש השבת' בלבד (או שאמר 'רצה נא במנוחתנו קדשנו במצוותיך' וכו'), יצא ידי חובתו.

'יעלה ויבוא'

השוכח לומר 'יעלה ויבוא' בתפילת שחרית או בתפילת מנחה, אם עדיין לא הזכיר את שם ה' בברכת 'המחזיר שכינתו לציון', חוזר ואומר 'יעלה ויבוא' וממשיך 'ותחזינה' כנ"ל. ואם הזכיר כבר את שם ה', מסיים 'למדני חוקיך' (במקום 'המחזיר שכינתו לציון'), וחוזר ואומר 'יעלה ויבוא'... 'ותחזינה' וגומר את הברכה.

אם כבר סיים ברכת 'המחזיר שכינתו לציון' ועדיין לא פתח במלה 'מודים' של הברכה הבאה אומר במקום זה 'יעלה ויבוא' וממשיך 'מודים' אחריו. הנימוק לכך, כי כל עוד לא פתח בברכה שלאחריה, נחשב לו כעומד עדיין בברכה הקודמת, אך אינו חוזר, כיון שכבר חתם את הברכה עם שם ה'. המזכר אחרי שהתחיל 'מודים' ואילך שלא אמר 'יעלה ויבוא', כל עוד לא סיים תפילתו חוזר ל'רצה' ואומר 'יעלה ויבוא' וממשיך כסדר התפילה עד גמרה. נזכר אחרי הפסוק 'היו לרצון' (השני - לפני 'עושה שלום'), חוזר לתחילת שמונה-עשרה, אף כי לא עקר רגליו ואמר 'עושה שלום'.

החוזר לראש התפילה חוזר ואומר תחילה ה' שפתי תפתח.

השוכח לומר 'יעלה ויבוא' בתפילת שחרית, שדינו לחזור ולהתפלל מראש, וידע בעצמו שאם יחזור מיד להתפלל לא יספיק לומר הלל עם הציבור, יאמר תחילה הלל עם הציבור ואחר כך יחזור ויתפלל עוד פעם שמונה-עשרה. הנזכר אחרי תפילת מוסף שלא אמר 'יעלה ויבוא' בתפילת שחרית, חוזר ומתפלל שמונה-עשרה, אך יתנה תנאי שאם אינו חייב בתפילה זו, תהא תפילתו תפילת נדבה. נזכר לאחר שעבר זמן התפילה שלא אמר 'יעלה ויבוא', מתפלל בתפילה שלאחריה פעמיים, כאותה תפילה שמתפללים באותה שעה, כדלהלן: נזכר לאחר שעבר זמן תפילת שחרית שלא אמר 'יעלה ויבוא', או ששכח שאותו יום ראש חודש ולא אמר 'יעלה ויבוא', מתפלל בתפילת מנחה פעמיים שמונה-עשרה ואומר 'יעלה ויבוא'.

שכח בשחרית בראש חודש שחל בשבת ולא אמר 'יעלה ויבוא', מתפלל של מנחה ('אתה אחד') פעמיים ואומר בשתייהן 'יעלה ויבוא'. שכח במנחה בשבת ראש חודש ולא אמר 'יעלה ויבוא', מתפלל במוצאי שבת פעמיים של חול.

שליח ציבור ששכח לומר 'יעלה ויבוא', כל עוד לא סיים חזרת הש"ץ דינו כדיון היחיד ששכח וחוזר כאמור לעיל. אך אם סיים כבר את חזרת הש"ץ, מפני טורח הציבור שוב אינו חוזר מראש התפילה, אלא סומך על תפילת מוסף שעתיד להתפלל. אבל בתפילת ערבית חוזר ומתפלל אחר תפילת הציבור. שליח ציבור ששכח לומר 'יעלה ויבוא' בתפילת לחש שלו, בתפילת שחרית ובתפילת מנחה אינו חוזר, אלא התפילה שחוזר בחזרת הש"ץ.

שבת פרשת בלק

ההפטרה: "והיה שארית יעקב" (מיכה ה, ו). לא אומרים אב הרחמים ולא מזכירים נשמות. במנחה לא אומרים צדקתך.

במנחה פרקי אבות: פרק ה'

העלן מוקדש לזכר ולע"נ **חיה גלעזר ז"ל**, נפטרה ב-ו' בתמוז תשס"ו. יהי זכרה ברוך!

דוד המלך

משה שלח מלאכים אל מלך אדום וביקש לעבור דרך ארץ אדום. הוא הבטיח כי בני ישראל ילכו רק בדרך המלך, כלומר, בדרך הראשית: "שאלתי מכהן שרוצה לנסוע ליריחו באוטובוס, ודרך המלך עוברת דרך בית הקברות שעל הר הזיתים..." (ש"ת הר צבי יורה דעה סימן רפ). בדרך כלל הדרך הראשית היא גם הדרך הקצרה: "לא הולכים דרך ישר דרך המלך כי אם דרך עקלתון" (ש"ת בית יוסף, סימן יא). דרך זו שייכת למלך: "דרך הרבים דרך המלך הוא, ובידו למכרו או לתנו" (ש"ת הרשב"א ב, רצב), ולכן גם מבוי השייך למלכות נקרא דרך המלך: "כוונתם על זה הרחוב הוא המבוי, שלעולם מתקצרים שם היהודים ומדברים ונושאים ונותנים בענייניהם, איברא שהוא ג"כ דרך המלך..." (ש"ת מהרש"ם אור"ח ט).

הדרך המקובלת בהסבר סוגיא או בפסיקת ההלכה: "לא יצא מפתח אהלו החוצה, לא יכסוף לריח שדה. דרך המלך שכבשו רבים יעבור, לא נפתח לבו דרך כרמים" (ש"ת הרשב"א א, תיח), וכן הדרך שבה פסקו רוב הפוסקים (הרב יוסף קארו, הקדמה לספר בית יוסף).

משמש גם כחלק מתארים ושבחים לתלמיד חכם עצום: "מאיר עיני חכמים כי כל דרכי משפט, דרך המלך אין לו שיעור ואין גומרין עליו את ההלל, ששבחו ניכר זרי ונשכר" (ש"ת החיד"א ח). ההלכה האמיתית: "זאת נראית לי נכונה וסלולה, דרך המלך מלכו של עולם יקרא לה, ואין בה נפתל ועיקש" (ש"ת תשב"ץ חלק ד, חוט המשולש, טור ב סימן לד). אדם שבוחר לעצמו "דרך המלך" מתכוון לעתים שקבע לעצמו כלל ברזל: "ואני כל ימי בדרך כבושה דרך המלך אנכי הולך, שלא להשיב שואלי דבר בדברים שבין אדם לחבירו אא"כ הוא שאל משני הצדדים גם יחד" (ש"ת מכתם לדוד חלק חושן משפט סימן ו).

הפרשה והארץ

יוסי דוד (מורה דרך מוסמך) yossi.adi@gmail.com

'כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו'

בראש ההר שבארץ מואב, עמד בלעם והשקיף מערבה, על עם ישראל שחנה בעמק הירדן לכיוון יריחו. הפרש הגבהים בין הרי מואב לעמק הירדן יחד עם מילות הברכה שיצאו מפי בלעם, הם שהיוו את ההשראה לשמותיהם של שני יישובים.

"ראש צורים" שעל ראש ההר, ו"גבעות" שלמרגלותיו, הם שתי נקודות יישוב גבוש עצינון. הגובה הרב של יישובים אלה מאפשר תצפית נפלאה על ערי השפלה שלחוף הים התיכון, מאשדוד בדרום ועד לארובות חדרה.

גם "ראש צורים" וגם "גבעות" צופות מערבה לכיוון הים התיכון, ממש כשם שבלעם עמד וצפה מערבה לכיוון ים המלח. ניתן לצפות על ערי החוף והשפלה, גם ממצפה "דרך האבות". תחילתו של מסלול "דרך האבות" ממוקמת לרגלי הקיבוץ "ראש צורים" ובה נהגו ללכת עולי הרגל אשר עשו את דרכם מערי השפלה לירושלים.

על שביל "דרך האבות" מצאו עולי הרגל כרמים ומקווה טהרה מפואר ששרידיהם קיימים עדיין, לא רחוק מנקודת התצפית הפונה אל ערי החוף. במקומות שונים על הדרך מתגלה מראה העיר ירושלים, בית לחם וביתר.

ההולך בדרך האבות, ורואה ביפי הארץ, בחיבור המיוחד בין ההווה לדרכי העבר, וודאי ייחל אף הוא "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב".

"ויבכו את אהרן... כל בית ישראל"

מסתבר שבמשך כל אותה תקופה לא אירעה אצל בני"י אפילו רציחה בשוגג. שאם כן היה הרוצח יוצא מעיר המקלט, והמשפחה הייתה צוהלת ושמחה, לכן אמרה התורה: "ויבכו... כל בית ישראל" כלומר כל משפחות בני ישראל התאבלו, ולא הייתה אף משפחה אשר הפיקה תועלת ממיתתו של אהרן, ולפיכך אנו רואים כי לא קרה רצח בשוגג כל אותה תקופה (משך חכמה).

הרב אריה לוי זצ"ל, רב האסירים, היה מבקר אסירים בבתי כלא ומעודד את רוחם. וכך הוא הסביר מדוע הוא התחיל ללמד זכות על כל בן אדם. הדבר קרה בעקבות מקרה שקרה לו. פעם אחת הוא השתתף בהלוויה של אדם חשוב מאד, אחד מנקיי הדעת בירושלים, הרב אלעזר ריבלין זצ"ל שהיה אדם משיכמו ומעלה, איש שכולו מעשה חסדים, גזבר בבית אבות, גבאי צדקה, בעל גמ"ח גדול, עוזר לנזקקים, ועוד כהנה, ושמעו היה רב. לרב ריבלין היה חבר - ר' שמואל קוק זצ"ל והם היו חברים 30 שנה והוא היה החברותא שלו. תמיד בעניני צדקה וחסד עשו יחדיו למען הכלל דברים גדולים. כשנפטר ר' אלעזר ריבלין, כמובן שבלווייה השתתף רבי שמואל קוק חברו. והנה איך שהתחילה ההלוויה, רואה הרב לוי שהרב קוק חברו של הנפטר פורש, נכנס לתנות פרחים וקונה עציץ. הוא נדהם. ברגע האחרון שניתן להתייחד עם החבר האמיתי שלך שהיית איתו רוב ימיך ומסע ההלוויה רק מתחיל ואתה פורש לעיני כולם, נכנס לתנות פרחים וקונה עציץ? מה עם החסד של אמת האחרון שאפשר לעשות ולגמול עם הנפטר? הרי זה גם ממצוות גמילות חסדים. הרב לוי לא יכול היה לעצור את רוחו ונכנס לתנות כדי לקיים מצות מצוה אחרת: 'הוֹכֵחַ תוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ' (ויקרא יט ז). אומר לו הרב לוי: 'למדני רבי, מדוע בתחילת הלוויה נכנסת לתנות פרחים? אמר לו ר' שמואל קוק: 'אני מטפל במשך שנים במצורע ואמש הוא נפטר. הרופאים בבית החולים ציוו לשרוף את כל כליו ואת כל מلبושויו כיון שהצרעת מדבקת היא ובין החפצים שלו הם ציוו לשרוף גם את התפילין. כשאני שמעתי שצריכים לשרוף את התפילין שלו באתי בדברים עם הרופאים הגוים ובקשתי מהם אם אוכל במקום שהם ישרפו לקבור את התפילין בתוך כלי חרס כמו מנהג ישראל, הם הסכימו אבל התנו תנאי, שעד שתיים עשרה בצהרים אגיע לשם על מנת להכניס את התפילין בכלי חרס ולקוברם. כיון שנתאחרה ההלוויה והגיע הזמן שאני כבר חושש שלא אספיק להגיע ואז חלילה ישרפו את התפילין, נאלצתי לעזוב את הלוויה, להכנס במהירות לתנות כדי לקנות את העציץ ולרוץ לבית החולים'. אמר הרב לוי: מרגע שהתברר לי המעשה הזה, קבלתי על עצמי רק להצדיק את הבריות. ואילו אנחנו היינו נוכחים שם, מי מאתנו היה מעלה על דעתו סיטואציה כזאת, שזה המקרה? מה היינו אומרים אנחנו לעצמנו כשהיינו רואים דבר כזה, מבלי לברר כמובן? קונה לעצמו פרחים, הא?!. סוף סוף נפטר ממנו, היינו מהנהנים, עם חיוך, כאילו הדבר ברור לנו, כי הכל תמיד ברור לנו, לא?!!.

עמוד זה מיסודו של הרב אורי דסברג ז"ל. מוקדש לעילוי נשמתו.